

II) Indkomst- og formuebeskatningen:

a) Skatteloft.

Venstre anser skattefradragsretten for et værn mod en for voldsom beskatning af indkomst og opsparing og har givet udtryk for, at forudsætningen for dens afskaffelse må være, at der tilvejebringes et andet værn i form af et tilstrækkeligt effektivt skatteloft.

Venstre skal under henvisning til det af regeringen og socialdemokratiet givne løfte til den danske befolkning fremdeles opfordre regeringen til at fremkomme med forslag herom.

Venstre er herudover villig til at forhandle om de af Det radikale Venstre og Det konservative Folkeparti fremførte principper om en fast statsskatteskala med et indbyrdes fastlagt forhold mellem beskatningen på forskellige indkomstrin. Venstre finder dog, at en sådan skala må forbindes med en højeste grænse for den samlede marginalbeskatning af indkomst (beskatning af den sidst tjente krone) til stat, kommune og folkepensionsbidrag m. v. under ét for at frembyde et skatteloft, der umiddelbart kan være et værn for alle indkomstrin. Fradragsretten for kommunale skatter bevares, jfr. nedenfor.

Bundgrænsen og de øvrige indkomstgrænser i en sådan fast skala bør automatisk ændres med den almindelige indkomstudvikling, jfr. venstres udtalelse fra partiets landsmøde 1965. Venstre kan tiltræde, at denne automatiske regulering f. eks. knyttes til udviklingen i en faglært arbejders gennemsnitlige årsindkomst.

b) Indkomstskattesystemet.

Indførelse af samtidighedsbeskatning og skattefradragsrettens afløsning forudsætter som nævnt i sig selv afgørende ændringer af de nuværende statsskatteskalaer. Ud fra disse nye skalaer vil Venstre positivt medvirke til at undersøge og forhandle om, hvorvidt en *enhedsskala* for beskatning af forsørgere og andre kan gennemføres uden urimelige forskydninger af skattebyrden mellem forskellige befolkningsgrupper, og om den kan bidrage til en rimelig løsning af sambeskatningsproblemet. En *enhedsskala* bør efter venstres opfattelse bygge på lange proportionalstræk og som følge heraf med kun få spring i skatteprocenterne.

Under en samtidighedsskat vil dette tillige medvirke til at begrænse de praktiske besværligheder ved opkrævningsystemet.

Foruden den automatiske regulering på grundlag af indkomstudviklingen (jfr. ovenfor) bør ændringer af udskrivning af statsindkomstskatten alene ske ved ændring af den generelle udskrivningsprocent.

c) Sambeskatningen.

I tilslutning til venstres tilsagn om at forhandle om en *enhedsskala* er det venstres mål at nå frem til en individuel beskatning af ægtefæller, som begge har udearbejde. Dette må, bl. a. ud fra familiepolitiske hensyn, ledsages dels af en opdeling af indkomsten for andre ægtefæller med særlig hensyntagen til ægtefæller, der begge arbejder i fælles virksomhed, og dels af en forhøjelse af de almindelige børnetilskud og af de særlige tillæg til enlige forsørgere.

d) Formueskatten.

Udover en nedsættelse af procentsatserne for formueskatten som følge af skattefradragsreglens bortfald må sigtet være en fortsat afvikling af beskatning af opsparingen.

Specielt må en afvikling ske i det omfang, den opgjorte formues afkastning er ringe, herunder at den skyldes de opskrevne ejendomsvurderinger, uden at skatteevnen herved er forøget.

e) Forenkling.

Venstre ønsker en så betydelig forenkling af skattesystemet, som det er teknisk muligt inden for rammerne af de hensyn til såvel den enkeltes skatteevne som de formål, der i øvrigt bør tilgodeses.

Venstre må advare mod store standardfradrag, der nok er forenklinger, men dels er i strid med princippet om skat efter evne og dels er en særlig begunstiggelse af de store indkomster, jfr. nedenfor.

Venstre vil forhandle om en forenkling af reglerne til fremme af den enkeltes opsparing herunder også i forbindelse med kapitalbindingsreglerne eventuelt at ændre nedslag i den skattepligtige indkomst til nedslag i selve skatten.

Derimod må venstre advare imod at forringe omfanget af det skabte incitament til en personlig opsparing hos borgerne.